

Δεκαπενταύγουστος σε καιρούς σκοτεινούς (Νεκτάριος Δαπέργολας, Δρ Βυζαντινής Ιστορίας ΑΠΘ)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 16 Αυγούστου, 2019

Βράδυ Δεκαπενταύγουστου του 2019. Λίγες μόλις ώρες πριν, θεαρχίω νεύματι οι θεοφόροι απόστολοι, υπό νεφών μεταρσίως αιρόμενοι, εκ περάτων συνέδραμον του κηδεύσαι την της ζωής Μητέρα. Αι δε υπέρταται των ουρανών δυνάμεις, συν τω οικείω Δεσπότη παραγενόμεναι, το θεοδόχον σώμα προέπεμψαν, τω δέει κρατούμεναι. Και σπεύσαμε βέβαια μαζικά κι εμείς να πλημμυρίσουμε τις εκκλησιές. Μα ειλικρινά δεν ξέρω τι κατορθώσαμε να αισθανθούμε και πάλι από το μεγάλο μας Πάσχα του καλοκαιριού. Τι κατορθώσαμε να Της πούμε και τι να Της ζητήσουμε. Ποιο δώρημα δηλαδή, που να ταιριάζει πραγματικά προς το συμφέρον της αιτήσεως.

Βράδυ Δεκαπενταύγουστου. Ενός Δεκαπενταύγουστου σε καιρούς σκοτεινούς. Η βαθιά πνευματική κρίση συνεχίζει να βαθαίνει - και είναι πλέον φανερό πως κυοφορεί καταστάσεις τραγικές. Προοιωνίζεται την εκποίηση της πατρίδας, τον δημογραφικό και εθνικό όλεθρο εξαιτίας της υπογεννητικότητας και της θανάσιμης λαθροεισβολής, την πλήρη υποταγή και εκχώρηση της εθνικής μας κυριαρχίας στα ξένα αφεντικά. Και μάλιστα όλα αυτά με τη σφραγίδα ολόκληρου του πολιτικού κόσμου της χώρας, αλλά βασικά με τη σφραγίδα (ανοχής και συνηνοχής) του ίδιου του λαού μας, που σταθερά εδώ και δεκαετίες προδίδεται από τις ίδιες τις επιλογές του. Γιατί βέβαια διαπράττει συνεχώς το ίδιο τραγικό λάθος, πεποισθώς επί υιούς ανθρώπων, ος ουκ έστι σωτηρία. Και όσο προδίδεται, τόσο κι απομένει όλο και πιο μουνδιασμένος να παρακολουθεί παθητικά τις εξελίξεις. Ίσως γιατί νιώθει ότι δεν έχει πού να ελπίσει πλέον.

Και γιατί όμως άραγε να ξέρει πού να ελπίσει αυτός ο λαός της αποστασίας, που έχει τόσο πολύ εθιστεί πια στο να παρακολουθεί αποχαυνωμένος «υπερήφανους ομοφυλόφιλους» (να παρελαύνουν ή να συμβιώνουν και να τεκνοθετούν δια νόμου), στο να εξεγείρεται με ύβρεις και ειρωνίες όταν εμφανίζεται κάποιος κληρικός για να του πει απλώς τα προφανή για τη βύθια σαρκολατρική κατάντια του, στο να δέχεται ως κάτι τόσο φυσιολογικό τα εκατομμύρια των κατακρεουργημένων εμβρύων, στο να νοιάζεται μόνο για τον απλό πονοκέφαλο της οικονομικής κρίσης (μη δίνοντας δεκάρα για τον θανατηφόρο καρκίνο της πνευματικής κατάρρευσης) και στο να καταπίνει αμάσητα τόσα και τόσα ακόμη νεοταξίτικα «προοδευτικά» σκουπίδια; Είναι τόσο βαθιά πλέον η παρακμή μέσα στο άθλιο ψευδοκράτος που πραγματικά είναι ν' απορείς ποια απερινόητη μεγαλοθυμία Του μάς κρατάει ακόμα και δεν μας

καταποντίζει οριστικά μες στ' αποκαΐδια. Και την ίδια ώρα βέβαια δεν ξέρεις και πού να στρέψεις το βλέμμα, αναζητώντας δειλά κάποιο μικρό στήριγμα. Όλα υπό διάλυση, όλοι οι θεσμοί ξεχαρβαλωμένοι, όλα να καταρρέουν με κρότο εκκωφαντικό. Πολιτικές δυνάμεις απαξιωμένες κάτω από το ασήκωτο βάρος δεκαετιών ανομίας. Κυβερνήσεις που κυρίως επείγονται να θεσμοθετούν και να εφαρμόζουν αρρωστημένες διατάξεις, μέτρα εθνοκτόνα και νομοσχέδια μηδενιστικά. Μια Δικαιοσύνη σε ανυποληψία, μια Υγεία σε διάλυση, μια Παιδεία ταγμένη στο να παράγει όχι συγκροτημένους πολίτες, αλλά αφελληνισμένα και παραζαλισμένα ανθρώπινα κοπάδια. Και ταυτόχρονα βέβαια να βλέπεις κι ανθρώπους δήθεν σοβαρούς, ακόμη κι ανθρώπους κοντινούς σου, να εξακολουθούν να τυρβάζονται περί όνου σκιάς, να συνεχίζουν ακόμη και τώρα - παρά τα αδυσώπητα σημεία των Καιρών - να ομφαλοσκοπούν με αποπροσανατολιστικές ανοητολογίες. Μια θλίψη τα πάντα λοιπόν. Θλίψη και απογοήτευση.

Και ακόμη πιο μεγάλη βέβαια η απογοήτευση και η θλίψη, όσο αντικρίζει κανείς τον κατήφορο και των εκκλησιαστικών μας ταγών. Από τη μια με τα οικουμενιστικά ή μασονικά λύματα μέσα στα οποία βυθίζονται πια τόσοι και τόσοι ιεράρχες μας, από την άλλη με τις πάντα ανοιχτές και κακοφορμισμένες πληγές της ελλειμματικής πνευματικότητας, της σιμωνίας, του καριερισμού, της εκκοσμίκευσης, της αδιαφορίας για τα πάντα. Οπότε τι μας απομένει πλέον άραγε ως παρηγοριά;

Μα να λοιπόν τι μας απομένει. Η μεγαλύτερη πηγή παρηγοριάς και δύναμης. Ο γλυκασμός των αγγέλων, η χαρά των θλιβομένων, η απαλλαγή των ασθενούντων. Το άρρηκτον τείχος μας, ο ηλιοστάλακτος θρόνος, η ακαταίσχυντος προστασία, η αμετάθετος μεσιτεία μας προς τον Ποιητήν. Μαζί της, μάς απομένει και η γη μας, μια γη γεμάτα κόκαλα αγίων, ποτισμένη με το αίμα χιλιάδων μαρτύρων και ηρώων, σμιλεμένα απ' τον πόνο και το δάκρυ, μπολιασμένα απ' τα ατέλειωτα βάσανα και τους καημούς της Ρωμηοσύνης. Και μας απομένουν βέβαια κι οι λίγες φωνές όσων τάχθηκαν να φυλάγουν τις σύγχρονες Θερμοπύλες - και θα συνεχίσουν φυσικά να το πράττουν, παγερά αδιάφοροι για το αν «οι Μήδοι επιτέλους θα διαβούνε». Ψυχές που αγωνίζονται στην αφάνεια, «ελεύθεροι κι ωραίοι που ζουν σε κάποιες φυλακές» (στα μοναστήρια και στον κόσμο) και μας κρατάνε ακόμη όρθιους.

Βράδυ Δεκαπενταύγουστου. Ενός Δεκαπενταύγουστου σε αγριεμένους καιρούς. Καιρούς αποστασίας και μάταιης περιπλάνησης. Μα όσα κι αν πράξαμε, σε ό,τι κι αν φταίξαμε, είναι τέτοια η λαίλαπα που έρχεται (και ειλικρινά η οικονομική κατάρρευση είναι το τελευταίο που εννοώ), ώστε δεν απέχει πια η ώρα που, όποιος έχει απομείνει ζωντανός σε τούτον τον τόπο, επιτέλους θα πρέπει και να το αποδείξει. Και θα κληθεί να το πράξει, ξεκινώντας βέβαια από το ξεκάθαρα μείζον και πραγματικά θανάσιμο πνευματικό (αλλά και εθνικό μας πρόβλημα), που δεν είναι άλλο από την εμμονική μας άρνηση να φύγουμε από την καμμένη γη της αποστασίας και της εσκεμμένης αυτοεξορίας μας και να ξαναζητήσουμε με συντριβή το έλεος του

Θεού. Μετάνοια λοιπόν και αγώνας πνευματικός, αυτός είναι ο μόνος δρόμος. Μαζί με το αυτεπίγνωτον της αθλιότητάς μας, με την οριστική ταφή του ελεεινού πτώματος μέσα μας, με το αυθεντικό κλάμα της ειλικρινούς επιστροφής μας, με την επίκληση του ελέους Του και της μεσιτείας Της. Μόνο έτσι μπορούμε να προχωρήσουμε πια.

Βράδυ Δεκαπενταύγουστου του 2019. Λίγο μόλις μετά το δεύτερο Πάσχα μας - εκείνο του καλοκαιριού. Λίγο μετά αφού η την ζωήν κυήσασα προς την ζωήν μεταβέβηκεν. Λίγες ώρες αφότου η του αενάου φωτός μητέρα μετέστη από της γης εις τα άνω. Εκείνη ήταν και παραμένει πρεσβεία θερμή και τείχος απροσμάχητον για όλους μας, το καταφύγιον του κόσμου, η αμετάθετος ελπίδα και η ακαταίσχυτος προστασία μας. Εκείνη δεν θα μας εγκαταλείψει ποτέ. Εμείς μέχρι πότε θα συνεχίσουμε πεισματικά να ζούμε μέσα στον βούρκο, εκουσίως μακριά από την άπειρη αγάπη Της;

(Πηγή: <https://www.facebook.com/nektarios.dapergolas>)